

വിശ്വാസം.

വിശ്വാസ.

വി. സി. കലാവിലാസ് പബ്ലിക്കേഷൻ.

PUBLISHED BY
K. M. POLIATH
“KALAVILAS” KOTTAPADI.

PRINTED AT
TLE MANGALODAYAM PRESS,
TRICHUR.

1932

എല്ലാ പ്രതികളിൽ അകാരകങ്ങൾ മുമയ്ക്കായിരിക്കും.

വിശ്വാസം.

(കരിവിമർശം)

I

പാദ്യംതൃപ്പുരസ്സപ്രമതങ്ങൾ.

‘ലോകത്തെ മുഴുവൻ കാണുകയും അന്തോട്ടുടി അഡിക്കന്നും പരിചയിക്കുകയും അതിൽ പ്രകൃതിമാതാവും കംടിക്കുടുന്ന അതിരഹസ്യസംഗതികളെ കണ്ടും കേട്ടും അനബേഖിച്ചും തുളിപ്പുകൊടും, മതിമയങ്ങീ മോഹിച്ചും, നില്ലുംജത്തായി വീണകിടക്കുവോം തന്റെ മനസ്സും അതുന്തരംലോകത്തിൽ (സൂക്ഷ്മലോകത്തിൽ) സ്വപ്നമേവ കയറിപ്പുരിശായിച്ചും സ്വന്തവാസനയോട്ടുടി ഘാത്തു വരുന്ന കരസാധാരണവികാരം പ്രകൃതിഭാബത്തിൽ ലഭിച്ചും, ശബ്ദങ്ങളിൽ തട്ടി അത്മജതിൽക്കുടന്നീ, വ്യംഗത്തിൽ വ്യാപിച്ചും, അന്തരയത്തിൽപ്പോഡൈജിച്ചും, ചാറ്റിക്കവോലെ മിന്നി, വിത്രുചുക്കതിപ്പോലെ എവിടേയും തടവുക്കാതെ അതിഃവഗത്തിൽ പഠനോ, ഭേദഭേദയമാനമായി നിക്ഷേപന കൈ മാനസികവിസ്തുരസനാത്ത മാത്രമേ യമാത്മത്തിൽ കവിത എന്ന പാഠാവു. ഈ അഭിപ്രായഗതിയേ നടക്കും പരിശോധിക്കാം.

രമൺ യാത്മപ്രതിപാദകമായ ശബ്ദസ്ഥച്ചയമാ സോ കാവ്യം എന്ന് പണ്ഡിതരാജൻം, ‘രസാത്മകമായ വാക്കുമാണോ കാവ്യം’ എന്ന് സാമിത്രുദ്ധ്രണകാരൻം, ഇന്നാലകാരസംസ്കൃതമായ ശബ്ദാത്മങ്ങളിലാണോ കാവ്യ ശബ്ദം പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിരിക്കുന്നതെന്ന് വാമനൻം, “ലോകാത്തരമായ വർഗ്ഗതയിൽ നിപുണനായ കവിയുടെ കൂതി കാവ്യം”എന്നോ കാവ്യപ്രകാരകാരാം അഭിപ്രാ യപ്പേട്ടുണ്ട്. പെണ്ണരസസ്ത്രസാമിത്രുമമ്പഞ്ചനാരായ ഇവ ഒടെ നിഖ്യചനം എതാണോ കേരേ പരിധിയിലാണോ’ പഞ്ച വസനിജന്നതു

കവിത ജീവിതത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങൾ മാത്രു അത്രനാലിലും പ്രസ്തുവിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധിഗലവിമർക്കുകേ സരിയായ ശ്രാംക്യംലിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ റിതി (Diction) യേയും ഭാവാത്മത്തേയും വേർത്തിരിക്കുവാൻ പാടിപ്പുന്നാണെല്ലാ. “എഡയാറ്റാമെരുളവാണി വിചു ഭാത്യംക്കം നാംകുകയാണോ കവിതയുടെ പ്രമാണമാം” എന്നെല്ലു കീറോസ് പരയുന്നതോ. ഫേറേറാവാക്കെട, “ത തേപാപദിശമാണോ കാവ്യയമ്മമെന്നോ” ലോഹിക്കുന്നു. ഭാവനാശക്തി ഉണിച്ചവെം്പിപ്പടൻ്ന് വകുവാളിത്തെക്കു ടി ഉല്ലംഘിക്കണമെന്നതേരു ചെണ്ടുണ്ട് അഭിപ്രായം. വച്ചാവിന്റുംസത്തിൽ റിഷ്ട്രിക്കണമെന്നും സെമാണോ അത്മാവനാം ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നണ്ടു്

പണ്ണിക്കൈടെ കവിതയിൽ, ഉജ്ജപലവും പ്രസന്ന വുമായ റിതിയും ഭാവാത്മവും കൈകൊള്ളുന്ന പിടിച്ചുപോ

எல ஹன்னிக்காளங்கள். நிறத்துக்கலையூடைக் கீ
ளிக்போலுமில்லை. உண்டத்தினெழுபால் கர உக்கியிலே
ஷமுள்ளது. கர யமாது கவிதை கல்லிச்சிடுக்கு ஸாம
ரிக்குடை திகவும் மிகவும் ஹதிரவெள்ளு நிம்துற
வுலிக்கு நிலைப்பார்வை ஸம்பந்தம்.

ക്കു തന്നപ്പറ്റിവരകൾ.

கை தட்டப்படினக்கால்ர ஹமயான்தல்ளாகத்திற் வி
ஹணிச்சளவு விழப்புவமான் ஹக்காவும். புதுதிலை
புலோனையைக்கிற மயனி, அது ஸெஷன்த்தின்ர திர
தைஒல்லிற் அரண்மிணும் நீளதித்துக்கிற கை அவதாகர
ளத்தின்ர விகாரவரவுரக்கரு கலூர்யான்கிளோக
திலேஜ் பிரகடி துடன்போர்ப் பூர் கை அறநதாலோகம்
கவிஜ் காளாராயி. அது சிவுபரிசுரத்தின்பிள
ஷான் நின்கிமொனாய கவி ஹாஸ்ராக்கதியெல்லுவு
ரு கங்கை. தான்ர மனோவிளைவிலு தஞ்சிக்கூழு
வரமங்கித்தித்த அது சிவுரானவெ லஷிதகோமலைவும் உ^ம
ஜப்புலமங்ய பாவரவுரவாக முங்கிதமாயி, வாஸ்நாவி
ஶேஷஞ்சாக ஸுரலிலமாயி, புதிலாவிலுங்கதாக டு
விதமாயி ஹா கவிதயாக வைகிள்ளுமித்திரிக்கௌ.

‘ലോകേറ്റതരമായ വർഗ്ഗനയിൽ നിഷ്പന്നായ കവിയുടെ കൂതി കാവ്യമാണ്’ എങ്കിൽ വിശ്വരൂപം ഒരു വിശിഷ്ടകാവ്യമാണ്; പണികൾ കൈ വസ്ത്രവാക്കായ ക

വിധാനം. പ്രകൃതിയിൽനിന്ന് സമാഹരിച്ച സരസാല കാരലുഡോഗദേശം, തത്പചിന്തകളിൽ ധമ്മാപദേശ ദേശം വിശ്വഗ്രാവത്തിലെത്തും പ്രാവിച്ച കിടക്കുന്നു.

അലങ്കാരസാസ്ത്രങ്ങളായ കല്ലുനകളുണ്ട് വിശ്വഗ്രാവത്തെ മോടിപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിശ്വഗ്രാവത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിയമായ വൈചിത്ര്യം ബാലത്തിലുംപണിക്കുകയും വാഗ്പിലാസത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു ‘വിശ്വഗ്രാവ’ എന്നു എറിവും മുഴുമായ ഒരു കാവ്യമാക്കിട്ടുണ്ട്. പ്രൗഢ്യം ശാഖായ ഒരു തത്പചിന്തകന്തുടിയാണുള്ളിൽത് ബാലത്തിലുംപണിക്കുകയും ഒരു വിശിഷ്ടമുന്നുമാണ്. “അക്കില്ല മും സുവകരവും കനാഞ്ചു വണിക്കുകയും കവനമാണ്” എന്നിങ്ങനെ ഒരു സാഹിത്രവിമർശകൾ അഭിപ്രായ പ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് പാമാത്മമാണ്.

ഭാവനാശക്തിജ്ഞിരപ്പിടമായ ഒരു കവിയുടെ ഒരു നീംഗം പ്രകൃതിയുടെ അനന്തസ്വഭാവങ്ങളുടെത്തിൽ ആക്ഷണിക്കുന്ന മുഴുകിക്കിടക്കുന്നും രാവേശം കൊണ്ടപോലെ ഏകതാനനായ സ്ഥിതിചെയ്യുകയും, താസന്ദര്ശനാളിൽ പ്രാപണവികസിതി ഒരു മിന്തപിന്നർവ്വോലെ മനസ്സിൽത്തുടിപ്പുംതുംപാകയും ചെയ്യുന്നു. “പരബ്രഹ്മത്തെ ഏകാഗ്രമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിനും, കല്പിതസംഭവങ്ങൾക്ക് സ്ഥാപിക്കേംതുംചെയ്യുന്നതിനും, കവി സമത്വനാക്കുന്നു” എന്നാണ്ടെല്ലാ ചെല്ലിപ്പിയർ പരയുന്നത്.

ചിത്രാംഗു ഒരു ചിത്രകാരനാണ് ചിത്രകാരനം കവിയും കമ്മമാനാണ്ടെല്ലാ. ഘനചിത്രവടക്കെത്ത ആ

കാശലിത്തിയിലെട്ടതു നിവൽത്തിവൈക്കകയാണ് ചെയ്യുന്നത് ‘മാധ്യംമയപ്രകൃതി പീടിക തട്ടപോലെ’ എന്നും കാഡി പ്രകൃതിയ ഒരു മന്ദിരമായ് ക്ഷേമിക്കുന്നു. അതിന്റെ തട്ടാണും അകാണും. കവിയുടെ മനോധനമന്ത്തിന്റെ ഒരൊരു വിലാസമാണിവിടക്കണ്ണന്നതും. “പരമുകരം ഒളിംപ്പേ വാൺിഷിടനു” തിന്റെ ഭംഗി കൂടു വേറെത്തെന്നയാണും. ഉർപ്പേക്ഷാഗായകനാണും പണിക്കരണും വിശ്വദ്രുതത്തിലെ കാര്യ പദ്ധതി പ്രസ്തുതമാക്കുന്നുണ്ടോ.

അരങ്ങേട്ട നോക്കക! ചുവപ്പു, വെള്ളപ്പു, പച്ച-
യെന്നിനിറങ്ങളിടത്തിൽനിന്നും സമയം വിരിത്തു-
പെറ്റുന്ന പൊയ്യേയുടെ ചന്തമിയനിടന്നോ? (4)

ഈ നിബംഗയുടെ ഘടയംഗമത്തും പരിശോധിക്കുക. ചെന്തമരയുടെ ചെമല്ലും, അരുന്ധലിന്റെ വെണ്ണയും, ദലാവലിയുടെ പ്രചുവ്വന്നും ഇടകലൻ കാണുന്ന ഒരു പൊയ്യേയുടെ ചന്തമാണും അരംബംരാന്തം പരമീക്കന്നതും! പണിക്കരാട കാലത്തും, പ്രംചീനകവികൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള അലക്കാരന്മാരെല്ലാത്തന്നെന്നതിനില്ലോ മറിയും ആംഗശിക്കന്ന മാറുലിൽനിന്നും പലതും പുതിചലിക്കാറിപ്പി. എന്നാൽ നമ്മുടെ അനന്തരയീതകവിയാകട്ടേ, പുതിയ കല്പനാസ്തുതിയിലുണ്ടു് കുംഘക്രസുമണ്ണാർ കോത്തിട്ടുള്ളതു്. ഭാവനാശകതിക്കാണു് കവി നമ്മക്കു കെട്ടിപ്പു ചെയ്ത കാണിക്കുന്ന ലോകം യഥാത്മത്തിൽ ഒരു മാത്രകാലോകമാണും. വെറും സകലപ്പുംശീയുടെ സന്താനമല്ല.

ഇതിൽ ധമ്പത്തപ്പെട്ടിൾ, കാഞ്ചക്രാംബവന്നു, നിയതിനികമ്മങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം നാം നമ്മുടെ മാംസളിലുണ്ട് കൊണ്ട് കാണുന്നതിലധികം സുക്ഷ്മതാമായും അതുപരാശ്രതമായും നാം കണ്ണാം.

കൈ പുക്കാവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന സഹായനോ, പലവിധിപുസ്തകങ്ങളിടെ വർഗ്ഗവെച്ചിരു പ്രത്യേകം, ഉടനടി തള്ളിയലച്ചവക്കുന്ന കൈ സൗഖ്യമാണ് എങ്കിൽ, അതുനന്ദനപരവശമരക്കുന്നത്. മറ്റൊരു തലപ്പാം ഏറ്റവും ധാരാപട്ടി താഴെ. അതു സൗഖ്യപ്രാപ്തിയായാൽ മത്തനായ മനസ്സും, അതിൽ അതുകൂട്ടം മുഴക്കി മറ്റൊരു തലപ്പാം സ്വയമ്മേഖ മരന്നാവോക്കുന്ന. ഇങ്ങനൊ മോഹത്താൽ മനസ്സു മയ്യുംവാസം മാറുമെ, പ്രകൃതിയ യമാത്മായും വക്കി ത്രിക്കാൻഡിക്കാൻ കഴിയു. പിന്നൊന്ന് ഓരോരാനോരാനൊന്നായും, നോക്കി അതിനെന്ന് രാഖണിക്കുന്നു പ്രത്യേകം തലപ്പാം, സഹായനായ കവി വർഗ്ഗിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ହୁଣ୍ଡାର ନମ୍ବର କବି ପ୍ରପଞ୍ଚବୋଣ୍ୟାଶାରତିଲେ
ଝୁଁ ଡେଖିଃଯାଦିଛୁଫ୍ଳୋର, ବିଚିଯଙ୍ଗଳୁଙ୍କ ବିଚିତ୍ରବସ୍ତୁ
କ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରତିକାମାଣୀ କଣ୍ଠରେ ଏହିକିଛୁ ଏହିଫ୍ଲୋରଟି
କରି ଅତ୍ୟାରନ୍ତରମାତ୍ର ଆରୁ ସପରିତେଜିଲ୍ଲୁବିନ୍‌ରେଣ୍ଟାଣ୍‌
ଅତ୍ୱିର୍ତ୍ତର ପର୍ମିଶନ୍‌ରେ ଅରତିଆନ୍ତର ମହାମହିଲୀର କବି-
ଶ୍ରେଷ୍ଠର ଉଦ୍‌ଘାତକାଙ୍କ୍ଷା. ଅରତିର ଲହିଛୁ ଆରୁ ପ୍ରତିକାମାଣୀ
ନିର୍ମାଣ, ଆରୁ ତେଜିଜୀବରୁତ୍ତିରେ କୀର୍ତ୍ତିକାବାଣୀଙ୍କ ଆରୁ
ପ୍ରତିକାମାଣୀରେ ଅରତିରେଣ୍ଟରେ ଅରତିର ଶ୍ରେଷ୍ଠର
“ଆଜେବୁ ଅରତିରେ ଅରତିରେ ଅରତିରେ;
ଯଥାଯଂ ପୁଅହେଚିଯଶୁବ୍ରାସାଵାଦିକୁ ସ ଏହିକ.” (ଛୁଅ ଆରୁ

ചിത്രൻ ബുദ്ധമാകന്ന; ഏതാത്മാവാണോ പേരാന്ത്രയം നിൽക്കുന്നതീ അത് തന്നെ ആളിത്രുംബാധനേയും ആന്ത്രയിച്ചിരിക്കുന്ന.) എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും തേ ജസ്തിനെ പ്രഭാനംചെയ്യുന്നവരം, ലേക്കുപുഞ്ചകനം, സ ചുപ്പുജ്ഞനം, ബുല്ലിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരം, സന്നാളു നേതാവും അതാണപ്രവിശ്യായ അതു ഗ്രവത്തയാണു അധ്യാത്മചിത്വാവരണായ കവി വിശ്വഗ്രവാനിൽ മന്ത്ര കാണുന്നത്

“എല്ലാത്തിനമുപരി വിളന്തുനന്ന വിശ്വഗ്രാന്തപം.”
പ്രകൃതിയിൽ സ്ഥിക്കുകയും “സത്താമാന്ത്രാന്നർ സാക്ഷി നമോം” ദിക്കാത്തവരുടെ അന്വത്തോന്തരം വിശ്വാദിക്ക കയ്യമാണല്ലോ കവി ചെയ്യുന്നത്

വേഴ്സ് സ് വത്ത് — ഒരു പ്രകൃത്യാവാസകൾ.

പാഡ്യാത്രകവികളിൽ പ്രകൃത്യാവാസകരായ് വല അംഉണ്ട് വേഴ്സ് സ് വത്ത് പ്രകൃതിമാന്താവിാന്നർ അകമ്പാ ന്താനമായിരുന്നു. മേറ്റസമീരണാം ബാലാക്കിരണാദൈ ഭിം, കളിച്ചുള്ളേംഘകന കല്ലോലിനികളും മരവും ഇം മഹാകവിയുടെ ഒരു വിവിധചിന്തകളും അക്കാ പ്രിശ്. ലോകാവലേക്കത്തിൽ കവിയുടെ ഭാഷി തീക്ക്ലുമായി അനു. പ്രകൃതിയുടെ അക്കയസൗന്ദര്യത്തേയും, അതു തമഹിമകളും മഹാകവി ഉത്തരവാം ചെയ്തു. കണ്ണ ചെങ്കീലും ജനങ്ങൾക്കും കാണാനില്ല; കാരാത്തണക്കിലും കേരം

കുന്നില്ല. ഒക്കവക വികാരവുമില്ല; കൗമോട്ടറിയുന്നതുമില്ല എന്നാണ് കവി വിഷാദിക്ഷന്തോ.

സ്പാറവത്തിന്റെ അത്തരിമപ്രതിച്ചരായകളാണ് തന്റെ കവനത്തുജ്ഞങ്ങൾ. പ്രവഞ്ചാണ്യാഗാരത്തിന്റെ മുക്കില്ലും മുലകില്ലും തന്റെ ഭാവനാചക്ഷിസ്സു നിശ്ചായം വ്യാപാരിക്ഷന്നു. എല്ലാം ചെച്ചതുപ്പള്ളംമായും കാണുന്നു. പ്രത്തിഗായകനായ വന്നിക്കരം വേദംസീ വർത്തിന്റെ തോതുപിടിച്ചും എല്ലാം ചെച്ചതുപ്പള്ളംമായും കാണുന്നു.

കാക്കവി കരുക്കിയായിപ്പൂഢു പാടനു കേരംകുളി!
 വിക്രതേഴുമപദ്ധതിജ്ഞാവാനവൻ നിൽപ്പിച്ചം;
 പ്രതിനവമന്തിബോധം നിസ്തുഖ്യം വരുത്തും
 പ്രത്തിശ്രൂയ നിയതം നീ രിംഗ്യൂനാധാരുക്കിക്കുളി!
 സുത്തതികൾ നിജഭക്തക്കേക്കിയംഗിപ്പിപ്പൂഢു
 പ്രത്തിയവധിയിപ്പാസ്സുത്തു സുക്കിച്ചിരിപ്പു!
 സ്വന്നമരിവു വരുത്തും ദേഹികാരോഗ്യമോട്ടു,
 നിയതമരളുമോരോ തത്പരമാനന്ദമോട്ടു,
 തരലതകൾ തളിത്തും താമ്മണക്കാരടിച്ചും
 വിക്രയമസ്വവദ്ധകം കാട്ടിൽനിന്നേക്കവാം
 വിക്രതകയ സമസ്യാഭിഭരണരേക്കാർ പ്രവത്വ-
 ച്ചുംകൈലാട ഹന്മാദോഷംതോനവും നർക്കമല്ലോ.

ഇംഗ്ലീഷാണ് പാഞ്ചാത്രകവി പഠന്നത്.

വീയും കാരോറദ പട്ടക്കാടികളിലുക്കവേ

മമ്മരം ഘൃംഗ തെങ്ങിൻ-

തയ്യം തന്നെച്ചുമരുപ്പാടുകയവെന നിന-

ചുറ്റമരും ജപിപ്പ!

പയ്യേത്താൻ പുഷ്പനാളിത്തൊട കിളികളിൽ
ഒംഗിഡാഖാദുഗാനം

ചെയ്യൻ; വാത്തു കണ്ടിടക്കിപ്പതുമവിട-

തേക്കരിച്ചുയിരിക്കാം. (V—6)

എന്നോ പണിക്കർ ഘുക്കിനു. Religious Pantheism
എന്നാണ് വേഴ്സ്‌സ്‌വർത്തിഈൻറ സിഡാന്തത്തിഈൻറ പേ
രി. ഇംഗ്ലീഷരെന പ്രചാരം അക്കാദ്യ ദശകളും കാണാ
ണു മാറ്റംബന്ധത്തി. “A motion and a spirit, that impels
all things, and rolls through all things”എന്നോ വേഴ്സ്
സ്‌വത്തും “One spirit’s plastic stress which sweeps
through the dull dense world”എന്ന ഷണ്ടിഡ്യു പറ
യുന്നതോ തുല്യാത്മകമാണോ.

ഷണ്ടിഡ കവിതയും അധ്യാത്മപ്രക്തിജീവ മു
തിഹാസമാണ്. ജീവിതവിരക്കതി, ഒരു ഗൈരാഭ്രതയ
മായ ജീവിതത്തിഈൻറ റിശലാട്ടം, ഷണ്ടികവന്നാളിൽ
കാണാം. പണിക്കരാട കവിതകളിലെ തത്പരിതാ
ഗതിയെ അനുഭാവനം ചെയ്യുക:

“എന്നെന്നുമിന്നുമലയുന മനഷ്യബ്ദ ഭി?—

യെന്തീപേരെൻറ കരാവവവേസാക്കിപ്പിഗ്രഹം

கனாலூதாள், திருக்காசவுமி' ஸ்டேஷன்
பேச்சுக்காமுனைகளைக் கட்டுத்தான் வரைக்கு
உத்தாக்கம் வலிமூலமாக விடுவது
விடுவது, திற்புதுறியாக நூதனிபுவனும்

* * * *

‘സാമ്പത്തിക സാധ്യതയാവിലാസം’

താഴെ കാണാന്ന അലങ്കാരത്തിന്റെ സ്വാരസ്യം
ദിനാക്രമം.

ଶେଷରେବୋଲ୍ପୁଣ୍ଡଵିତ୍ରାନୀ
ଯେଉଠାରେ ବିଷକ୍ରେତାମ୍ଭିନୀ
ବାଲ୍ପକେ ଧରିପୁତ୍ରକୀନୀ
ଦେଇଗେନୀଏହି ତ ନରଜିନୀ

എന്ന രജുവാംശിയന്മാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളാണ്
സൃഷ്ടിയിൽ വരുന്നത്. മനസ്സുംശാപരിണാമങ്ങളും
പ്രക്തിയിൽവിന്ന പകർന്നു. തേജംമുത്തിക്കായ സഹി-
സ്ഥാനവിനന്തന്നന്നാണ് കവി ഉപചാനമംഗലത്തിൽ
നാട്

നട്ടു യെണ്ണവും സമാനമാണ്. പ്രതാപത്തോട്
കൂടി താരങ്ങുകയലം മാനമായ നിലയ്ക്കുവേണ്ട്, ഒരു
വിൽ വൈരാഗ്യനിരീക്ഷനായ് വാനപ്രസ്ഥാനുമാം സ്വീ
കരിച്ച ഒരു ഗ്രഹസ്ഥശ്രീ ചിത്രമാണിത്.

പാരം പ്രതാപമെടുവെങ്ങുവനകാലമെല്ലാം
മാനം കലൻനേവിച്ചുവസാനമിക്കപ്പോൾ

வெவராஸுர மதுமான்களிடம் வல்லி நக்கு
நங்கோயிதீவெனவாது நிருத்தம் என்னதை

வெப்பி அதுங்கே சூழி நிறுத்திக்கிணங்க குடியிருப்பிலே
நடேஜப்பாளைகிற, கீர்த்தி கண கெட்டானா
கிற, நழுநட சிரியை கைகறித்து ஏழியில
யிற பனிக்கை குத செடுதிவிதனையான். கீர்த்
நிறைப்போலெதனை நழுநட கவியும் அறப்பாய்ப்பாயில்
உணவடையும். “ஹனிகஷ்டிகிற நினெவாங்க” என்று
அதுங்கை பாடியிடுமா.

“Those whom the Gods love die young” என்
நீ கீர்த்தநிறைப்பாரிப்பாயாமகிற அது பனிக்கை
க்கை பராது.

வெப்பியுடை அதூஜங்குமாய புதிக்குட புஸ்த
ளங்குது, கீர்த்தநிறை அயரங்கும் பித்துக்கு ஸகல
நெஞ்சு வேச்சுவத்தின்கை புதுதிக்குதிக்கு புதிம்
வந்வும் ஏதான்கை பனிக்கை குதித்திற உள்ள
வெப்பி,

Higher Still and Higher
From the earth thou springest
Like a cloud of fire;
The blue deep thou wringest,
And singing still dost soar, and soaring
ever singest’

எனினை வாங்குவதியோடு பாயுங்க வாக்குங்களிலே

അയ്യാമേവരമായ ചിന്താഗക്കി നോക്കക. കവി ബാ
ഹ്രലോകത്തെ വിസ്തരിച്ചു്, എത്രയോ ഉന്നതമായ ഒരു
അയ്യാമലോകപരിധി ഭാവനകൊണ്ടു് സ്വഷ്ടിക്കുന്നു. ന
ഞ്ചുടെ പണിക്കരിക്കുന്ന കവിതകളിലും ഇത്തരം കവനങ്ങളും
ടെ മന്മം ഇല്ലായ്ക്കില്ല.

കീരിപ്പുശനുവയോലു ജൂഡം ശരീരം
കൈവിട്ടു സുക്ഷ്മമടക്കലന്തിയ പുണ്യവംഖാർ
മേലോട്ടയൻമുതൽപ്പിയിതിയെപ്പിളിളിന്ന്
പോക.

(iii-4)

‘കൈ വിലാപം’ എന്ന കവിതയിലും തത്പരവര
മായ മനോഗതിയുടെ കതിച്ചുചരട്ടം ധാരാളം കാണും.
അതും ഭാഷാസാഹിത്രത്തിനു് കൈ വലിയ നേട്ടംമാണു്.

കൈ ദ്രോഡം, പ്രകൃതിസമീചിക്കൻ എല്ലാ ചരംചു്
രാത്രുക്കണ്ണം തേതയും കാണുന്നു. സന്ധ്യാരം, ആരു
ഗമനത്തിൽ, കൈ സുന്ദരിന്ത്രുചം കവി പഠിക്കുന്നു:—

കൈരാംബാരപ്പുതുമംഘണ്ട നിശാകരംസ്യം
കാണിച്ചു പുഞ്ചിപിനിപാവുചൊഴിച്ചു മറം
സന്ധ്യാരതാംഗി വരവായതു കണ്ണനേരം
സഖാവികർക്കുമതിസംദേശകരിച്ചു.

(ii-1)

കവി കടൽപ്പുറത്തു കവിതയെക്കാരണനാണു:—

അപ്പേം, കടൽപ്പുരംതുല്പവദാത്മമെല്ലാ-
മൊത്തും, മുട്ടയപരികളുാലതിക്കുമ്പരായും,
നാശാരസാത്തുക്കതപുണ്ടുണ്ണുമണംമിന്നു
സാമ്പിത്രസാരമ്പവതാരമിയന്നപോലെ.

(ii-2)

പഴം, അത്മം, ശബ്ദാത്മംജളിടെ ചേരുവാധനി, (വാച്ചാതിഗംഖ്യംഗ്രമകിലവരുതാൻ ധനിസംജ്ഞിതം ഉത്തമകാവ്യം ധനിപ്രധാനമായിരിക്കണമല്ലോ. രസം ആത്മാവുമാണ്) ഇങ്ങനെ ശരിരം, അലക്കാരം ധനി രസമായ ജീവൻ ഇവയെല്ലാം ഇന്നങ്ങിയ സാമ്പത്തികസാരസപത്രവത്തെയാണ് കവി വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇതിൽനിന്നു് ശരിയായ സാമ്പത്തികം ഇന്നതാണെന്നാതുടി കലാകാര ലന്നായ കവി വുക്തമാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നാനാവിധമായ കവനാലിപ്പചാതുങ്ങുത്താൽ പണികൾ കൈരളിപ്പു് നൽകിയിട്ടുള്ള കല്ലുകൾ എന്നം സമുദ്ധേപിക്കാനു് പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

II ജീവിതക്രാലം.

ഈ നാടകത്തിന്റെ കത്താവായ ബെള്ളാട്ട് ചെന്നുവെന്നും ബാലക്രഷ്ണപ്പുണികൾ മംഗര കംഭമാസ ത്തിൽ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വേണം ഏറ്റാട ത. ലു കു ഉണ്ടകം അരംശത്തിലാണ്. അച്ചുന്ന സുഖിലനാട്ടുക പ്പുട്ടതു കൂൺഡാണിന്നായരുക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ പുരാത്തു അയച്ചു വേണ്ടത്തോ വില്ലാലും അപാരികാല തുരത്തെ ചെയ്തിക്കുവാൻ അച്ചുന്ന സംഗതിവന്നില്ല. പാഠനടപടിപ്രകാരം എഴുത്തെല്ലാങ്ങളും അടക്കാത്തിനുനെന്നുയാണ് അതുപരിപ്രാണിക്കുവരുന്നതു്. ഇകാലത്തു തന്നെ കണ്ണേരു കവിതാവാസനയണ്ടംയിരുന്നു. കരുപ്പുന്ന

ചുഡാരിയെന്നാരാളുണ്ട് ഒരു മാതിരി സംസ്ഥാപകർ¹ അഞ്ചാനമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതും, ഇടയിൽ കരച്ചുകാലം ഇംഗ്ലീഷ് ദാഖലയിലും പരിഗ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ രോഗംനിറ്റിരും ഉടനെതന്നെ അതിൽനിന്നു വിനുംരോടിവന്നു. “പടിഞ്ഞാറെ കോവിലക്കുത്തു വിഭ്രാം ഏട്ടുന്തന്നുരം”² എന്ന അതിപ്രസിദ്ധനായ ആരു മഹാനൈ രഥിക്കൽ ഇട്ടേ മത്തിനു കാണും സംഗതിയായി. ഇതു 1075 ചിങ്ഗ ഉംസത്തിലായിരുന്നു. പണിക്കരുടെ ബുദ്ധിവിശ്വാസത്തോടും സത്സപ്രാവത്തോടും അറിഞ്ഞതു അനുസരിച്ചു തുടർന്നു കൊടുത്തു³ കുന്നിച്ചു താഴുസിപ്പിച്ചു. റാടക്കാലക്കാരാഡിക്കളേല്ലാം പറിച്ചു കഴിഞ്ഞു⁴ ഇപ്പോൾ ചുംകരണം അല്ലെങ്കിലും വരുന്നു. ഇന്ത്യമതിസ്പദയംവരും, കമാരണ്ണരാത്രുമാലു, കമാരചവിത്രനാടകം, നാഗാദമന ണിപ്പവാളം, ഭാഷണ്ണക്കൻ മുകതാമനണിമാലു ഇങ്ങിനെ അണ്ണു കുതിക്കും ഇംഗ്ലീഷ് കവി ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയതായറിയുണ്ട്.

(ഇന്ത്യമതിസ്പദയംവരും നാടകത്തിലെ അവതാരിക)

1905 കവനോഭയം പ്രവർത്തകരാർ.

III

പ്രായവർഷികൾ

നവീനസാഹി സ്കൂൾ പരിഗ്രാമങ്ങളിൽ

അന്നാഗതയ്ക്കുവായിരുന്ന കാലത്തായിരുന്നവും പറയണം പണിക്കർ ‘കലാക്രമീരംഗ’മായ മുഴുവൻ പേരുന്നതിൽത്ത് കോഴിക്കോട് സാമുതിരിക്കോവിലക്ക് തോ ഒരു ശിഷ്യന്നും നിലയിൽ ഉപരിപഠനം ചെയ്തുവോ നീരുന്ന ഇം അരംഗമീതയുംവിനോ ‘ദേശാദ്ധക്കാം വയസ്സിനു ചാപല്ലത്താൽ’ പറിയ അമലിക്കാണോ അവിടോ വിദേശത്തായ്ക്കും. കലാക്രഡബന്ധായ അന്നത്തുനാമത്തിലും ശിഷ്യസന്ദത്തിൽ അതിരുറു അഭിമാനമുണ്ടായിരുന്നവാൻവെങ്കു. “സാമുതിരി വിജയം” എന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഒരു മഹാകാവ്യം നമ്മുടെ കവി ചെടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിനേരു ഒരു ശക്കലമെക്കിലും കണികാണ്ണാൻവിശ്വാസതേ ചോയതോ സംസ്ഥിത്യത്തിനു തോ ത്താൽ തീരംതു ഒരു നഷ്ടമാണോ.

സാമുതിരിപ്പുംകിലെ ഗൃഹപ്പൂരയിൽ ചിതലിന്നെൻ്റെ മുതലാകാതെ വല്ല മക്കിലോ മുലയിലോ അതു അരഹായ്ക്കിയിടി കിടക്കണമെങ്കിൽ, അത് വരംകിയായ കൈരളിയ്ക്ക് വലിയ ദോഷമായിരിക്കും. അക്കാലത്തോടു മഹാകാവ്യ ത്രിലൂളി വലപവല്പ്പുണ്ടോ മിസ്സർ പണിക്കർ സ്ഥാത്രത്തുക്കു ഒളം ചൊല്ലിക്കേരിപ്പിക്കാറുണ്ടോ സഹാദയനാരായ അവർ അതിൽ സാമ്പിത്രുരസാന്തൃതി തികച്ചും ഉണ്ടെന്നു പുക്കത്തുറയുണ്ടോ.

നിയതിയുടെ വിദ്യപ്രമാരമേറു് മനസ്സു മട്ടൽ, കൈ ലഭിക്കേംവശധാരിയായ യുവാവായിട്ടാണു തൃപ്പിരിൽ പണികൾ അത്രും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതോ. ഏകിലും ചിരിഞ്ഞ നെററി, അതുമേരിയ നയനങ്ങൾ, ഇവ അവയുടെ ഉടമ സ്ഥാൻ ഭാവിയിൽ കൈ വലിയ കവിയും ചിന്തകനമായി തിരുമ്പുന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു.

അംഗോ ഭാഷാഭിമാനികളുായ ശ്രീമാന്നാർ പജ്ഞിൽ തുജ്ജനം പജ്ഞിൽ രാമം “കേരളചിന്താമനി”യാൽ സാഹിത്യപ്രോഫസണം ചെയ്യുന്ന കാലമാണോ. ഭാഷാവര മായ് പരിഗ്രാമം ചെയ്യുന്നവർ അക്കാദമിൽ വളരെ വിര ത്രിമാനിയിൽനിന്നും, സാഹിത്യപ്രഖ്യാക്കിട്ടുടെ കൈ സ കേതമായിരുന്ന അംഗോ “കേരളചിന്താമനി.”

‘ചിന്താമനി’ മന്ത്രപ്രഭാവത്താലുണ്ടോ പണികൾ കേരളത്തിൽ കേളിക്കുന്നതോ. പജ്ഞിത്തുകാരുടെ വകയായ് അംഗോ “കേരളചിന്താമനി” എന്നായ പത്രം നടന്നിരുന്നു. പണികൾ അതിന്റെ പത്രാധിപത്രം കൈയേറു. ഗജ്യപക്ഷപ്രഖ്യാക്കാൻ കൈവോലെ കൈകാഞ്ഞും ന തത്താവുന്ന സാഹിത്യക്കാലാണ്ണേം പണികൾ.

‘ചിന്താമനി’ അംഗോ ധിരയിരുന്നായ സ്വരത്തിൽ ഉദ്ദോഗസ്ഥപ്രമത്തതക്കുള്ള ഉച്ചക്കുള്ളത്തിൽ ഘോഷി കാണ്ഡ ശ്രദ്ധാ. പണിക്കരുടെ തുലികയുടെ കൈത്തോ അ നാംബോ പത്രപ്രഖ്യാകം മനസ്സിലാക്കിയതോ. ഇതു ശക്തിമ തായ രിക്തിയിൽ, രാജ്ഞിയവിഷയങ്ങൾ മലയാമുയിൽ പ്രതിപാദിക്കാമെന്ന പണിക്കരാം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്തിയ

തോ. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അത്മം ഗ്രമിക്കാൻമുള്ള അറിവു ണംഡിക്കുന്നതിനാൽ അന്നത്തെ ദിനപത്രങ്ങളിൽ മംദം വായിച്ചു്, രാജ്ഞിയന്നോമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു തേജഃപ്ര ജീവംപോലെ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന പണികൾ, കെട്ടിരാജു തന്ത്രങ്ങളിൽ തന്റെ നിശ്ചിതമായ തുലിക പ്രയോഗിക്കു വാൻ തുടങ്ങി. അന്നത്തെ വനരാജാവിനെന്നും, പല ഉദ്യാഗധൂരസ്യരഞ്ഞാരേയും കിടക്കിടെ വിംപ്പിക്കുന്നതിനും അതു കൂടി മനസ്സുണ്ടാക്കുന്നതിൽ തുലികയും ശക്തിപ്രഭാവങ്ങളായി ആണോ.

പുതിയ സാങ്കേതികപദ്ധതി പുണ്ണിക്കുന്നതിനും, രാജ്ഞിയമായ സംജ്ഞകൾക്കു് അർഹാളാംമായ ഉലയാളിപ്പ ദണ്ഡം വാതത്തടക്കുന്നതിനും പണിക്കൾക്കു് ഒരു പണിയും ഉണ്ടായിക്കുന്നും. അനു പ്രചാരപ്പെട്ട പദ്ധതികളും ഈ നും വന്നുപോകുന്നതിൽ പലതും നാം കാണുന്നതു്.

വന്നുവരുന്ന തുടക്കത്തിനും തുലിക തുലികയിൽനിന്നു് നിർബ്ബളിയുണ്ടാക്കിപ്പെട്ടു മുമ്പും, മനോ ധർമ്മസൂരിലഭ്യമായ കവിതകൾ പ്രകാശിച്ച കാണാം. അദ്ദേഹമംബന്നും പറയണം അത്ഭൂമായ ഒരു രാജ്ഞിയക വന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോ. ‘മാതൃഭൂമി’ എന്ന ശീংക തതിൽ അനു ചിന്താമണിയിൽ ഒരു ഉജ്ജപലമായ കവിത കാണുപ്പെട്ടു.

“കൈന്നാതക്കേടു കണക്ക ലിനിയേ—

തരാക്കന്നതായേ! തവ സത്തപസംഭവയാം.”

ഇത്രും ചണിക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ അന്നു് ഒരു ദേ

ശാഖിമാനിയുടെ ഉത്തേജിതഹൃദയം പ്രതിഫലിച്ച കണ്ണി
അന്ന്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ വള്ളിത്തോർക്കു മഹാകവി അന്ന്
കു രാഷ്ട്രീയഗായകന്റൊരിൽനിന്നും. സൗരോത്രനാമബാന
അജി അദ്ദേഹത്തിനിൽനിന്നും കു അരംഭാല്പുപുരാഖായിരുന്നു.
അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതിക്കണ്ണസരിച്ചും പണികൾ
സംസ്കൃതത്തിൽ എത്താനം പദ്ധതിക്കുള്ളിൽ ബാനജില്ലു
സമപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായ് അറിയുന്നണണ്.

അന്ന പണികൾക്ക് നിത്യസഹവാസിയായ സാധി
ആസൂയ്യത്തു പള്ളിയ്ക്കു രാമനായിരുന്നു. പണിക്കരേക്കാർ
നന്ന ചെറുപ്പുമായിരുന്ന മിസ്റ്റർ രാമന പണിക്കരുടെ
സാന്നിദ്ധ്യം കവിതാപമത്തിൽ വലിയ പ്രഭാവണമാ
യിരുന്നിരിക്കുന്നു. അവരോന്നിച്ചു' പല വണിയക്കവനങ്ങൾ
ഡിം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എത്താൻഡ് അക്കാലത്തുനമ്മുടെ പള്ളി
ത്തോർ, അന്ന് പള്ളിത്തോർക്കു കോഴിപ്പുറമ്പിൽ കെ. നാ
രാധാകുമാരനോൻ അതയി തുള്ളു കേരളക്കല്ലുടുമം അച്ചു
ടം മാനോജിയുടെ ജോലിയിലായിരുന്നു. പണിക്കൾക്കും മി.
മേനോൻം പരസ്യരം ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ റ
ണ്ട് പേരും ഭിന്നപമാനക്കാരായിക്കൂട്ടായിരുന്നവള്ളും. കി. പ
ണിക്കരുടെ രിതി അതുജ്ഞപ്പാവും അത്മനിബിഡവും
യിരുന്നതിനു പുരും, നവീനമായ കു പ്രസ്ഥാനത്തി
നേര പടിബാത്തിൽ എത്താൻ നോക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അപ്പിനു 'രാമകൃഷ്ണ'ന്നാരുടെ ഉടമസ്ഥതയിലും പ
ണിക്കരുടെ സാധിത്രാധകതപത്തിലും നടന്ന വന്നിൽ
നു 'കേരളചിന്താഭാഷി'പ്പറത്തിനും സംബന്ധിക്കുമായ

കഴുപ്പ് താൽ കൈ മാസികയുടെ നിലയവലംബിയോണാം വന്ന. പണിക്കർ തന്നെ എതാൻം കരം മാസികയുടെ സമ്പാദകനായിരുന്നു. ഇന്ന് ഗദ്യസാമിത്രത്തിൽ പ്രസി അഭി നേടിയ കന്നത്തോ ഒന്നാൽ നേരുന്നു അവർക്കും ച സിക്കിയുടെ കളരിയിലാണ് അഭ്യസിച്ചത്. അന്നോ കേരള ത്തോ ഉപവഗ്രാധിപത്യം കൈഞ്ഞേറു. ഇങ്ങനെ, പണിക്കർ, പാളിത്തോ, കുടത്തോ ഇംഗ്ലീഷ്ടിക്കളായിരുന്നു ചേരി നൊമ്പിംഗുകൾ.

ബാലത്തുജ്ജ്വലണിക്കുക്കോ പ്രസംഗപിംത്തിലും പത്ര റംഗത്തിലും രസനജ്ജും തുലികയും കൈപോലെ നടത്താൻ വരവുണ്ടായും, ശക്തിയും, ഉജ്ജപലതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സാഹിത്രത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും കൈപോലെ കശലതയുള്ളവർ കിർണ്ണമേണ്ടും. പിന്നീടും പണിക്കർ കൊച്ചിയിൽ ചുക്കുവത്തി? പത്രത്തിന്റെ അധിപനായി. പക്ഷേ തുള്ളിവപേരുറിക്കിന്നാണ് പേരം ചെയ്യും നേടിയതോ. പിന്നീടും സാഹിത്രപരമായും ശാരീരകമായും ക്ഷയമാണും നേരിട്ടും.

K. G. N.

വി ശ്രദ്ധ യാ .

—

I

1

ചിത്രം നും വെന്ന പുക്കളേറിയ ചിത്രകാരൻ
മുഖം കരിച്ച മന ചിത്രപടവത്തെയല്ലോ
ആകാശഭിത്തിയിലെത്തു നിവിൽത്തി നേരേ
ചായം കാഞ്ഞതു മിചിവേകി മിശ്ശിട്ടേന്നോ!

2

മായം മയപ്രക്തിവീടിന് തട്ടവോലെ—
കാണുന്ന കണ്ണുളിനിറം കലങ്ങം നഘ്സിൽ
വസ്ത്രപ്രകാശനിധിവൽക്കരങ്ങളാലേ
വാസ്ത്രിശിഥനതിനിനൾ തൃടങ്ങാവേന്നോ!

3

ആകാശ, മംബുധി, മരജടിലെന്നിവറി—
ലൊന്നിച്ച വഹി പിടിപെട്ട യഴിന്നാവേന്നോ!
മിനം കതിക്കനകപിഞ്ചേരികയിട്ടിളക്കി—
കാണിക്കേയോ കതിരവൻ പരമിന്റും!

അരണ്യാട്ട നേരക്കുക! ചുവപ്പു, വെളിപ്പു, പച്ച-
യെന്നിനിരങ്ങളിടത്തിന്തിനെരാംവരാന്തം
ചെന്താങ്ങമാവല്ലുമൊരേസുമയം വിമിന്തൈ-
പോതുന്ന പൊള്ളയുട ചന്തമിയന്നിടണ്ണോ!

കല്ലുലമാലകളിലുടിച്ചിവിട്ടുയൻ
വാരാശില്ലുന്നവരതനിരക്കണ്ണപിം
വാനതടടിഞ്ഞുടപ്പടഞ്ഞതുതിങ്ങനേരം
ജാജപല്ലുമാനമണിംഗി പരന്നതാമോ!

ആഡിത്രചീപമെരിയുന്നതു കണ്ണ ചുറ്റും
മോഹിച്ചു ചിത്രശലഭങ്ങളുണ്ടെത്തതാമോ!
അരപ്പുകിലസുമയവപ്പുതമസുകത്തിൽ
ഒഗ്ഗമേദക്കെള്ളുപുഴക്കളിശേഷതിന്നുന്നോ!

പണ്ഡാ'ലിബാവ'യൊരു പാറ തുരന്നുനേരും
കണ്ണോരു കാഴ്ചയിതുമാതിരിയായിരിക്കും!
ഒപ്പോൾ ദരിദ്രവനന്നാളും യായതോയി—
വള്ളിച്ചുകൊട്ട റസമിങ്ങന്തുമിരുപ്പോൾ.

ഡോക്കക്കില്ലി, രജൻിവനിതയ്ക്ക് ചാൽത്താൻ
നക്കത്തുമാല പണിചെയ്യുവതിനുവേണ്ടി
സൗഖ്യവള്ളുവിണ്ണുമതുങ്കിശൈഖ്യത്തു നീരിൽ
രക്ഷന്നിതാ തപനാമണ്ണുലബൈക്കതവത്തായും.

പാരം പ്രതാപമെംട യെഞ്ഞവനകൾമെല്ലോം
മാനം കുലന്നന്നവിച്ചുവസാനമിരുപ്പോൾ
വൈരാഗ്യവും ശമവുമാൻ തപസ്സിനക്ക്—
നംഭോധിശ്വന്നവനത്തിനാക്കത്താനുത്തരു.

— ८ —

। 10

ചന്ദ്രന വേണ്ടതു കൊടുത്തു നിജലുതാവം
ശേഷിച്ചതഗിയിലുമാക്കിയതിനീരംശേഷം
അതശ്രദ്ധാസമാനം ശമ്പളത്തിയെടുത്തു സൃഷ്ടിൾ;
പ്രാക്കോപകാരത്തിന്തിനൈതനൈയല്ലോ.

। 11

വൻപാമരത്തടിക്കല്ലോ'ത്തരബിക്കടർ' കൊ—
ചുസ്പരത്തൊടിലുകന്നതില്ലോമില്ലോ
കാടിച്ചഴനിട്ടുങ്ക്കല്ലാണൊത്തു മത്സ്യ—
നംയാട്ടുകാർ കടവിലേക്ക് തിരിച്ചടിച്ച.

II

1

രക്താംബരഫുതുമപുണ്ടു നിശാകരാസ്യം
കാണിച്ചു പുഞ്ചിരിനിലംവു പൊഴിച്ചു മനം
സന്ധ്യാനതാംഗി വരവായതു കണ്ണണേരം
സഖ്യാരിക്കിൾക്കമതിസംഭേദക്കിച്ചു.

2

അപ്പോൾ, കടക്കുന്നതുല്യപാതമെല്ലാ-
മൊരുളും, മുഴുപനികളുംതിരുമായും,
നാനാരസംഗ്രഹകതപുണ്ടുണ്ട് മിന്നി
സാമിത്രസാരമവതാരമിയന്നപോലെ.

3

പാദ്യാത്മപദ്ധതി പിടിച്ചുംലും ഇന്തൈ-
പുളിച്ചുകൊണ്ട് റിജശോപ്സം വരുത്തി
പുംബാശങ്ങാം കമ്മനിതൻതിലകായംഹാനൻ
പീഡിഷിഡിയിൽ ഇന്നോൺവമൊരുളിച്ച്.

4

നിത്രും തമോജനനിയാൽ ജീവഭാവമാണും,
മിറുക്കയത്തിനൊക്കെ കാരണമായിക്കും,
അത്രുന്നതേമോഹകരിയായുണ്ടെന്നെത്തു സന്ദു.
സന്ദുരുപ്പോലെ സഹസ്ര തിരിച്ചെല്ലുചിച്ച്.

ಶಾಂತೋಽರಾಶಿಕ್ತಿಕೃತಾ ಇತಿಪವತತಿ—
 ಲಾಮಗಾಮಾಂಬರಮಹಿಂಶಮಂಟ್ಟಿಕ್ತಿ
 ಅತ ಪುತತಿತ್ತಿರ್ಪುಪದಮಹಿತಯತಿಂಥಾ—
 ಕಾತಮಾಂಬಂಗಿಷ್ಠಿದ ಮಾನಸಮಣಪೋಲೆ.

ಸಂಘತಮಹಂಳಿಮಣಿಯಾಯಿಷ್ಠಮೋಷಯೀಂಗ
 ತಹಿಕ್ತಿಹಿರಂತ್ರ ತಿಮಿರಹಂತ್ರ ಹರಿಶ್ಚಂತ್ರ
 ಶಂತ್ರಾಂಯಾಂ ಕಮಗಿ ಪುಣಿವಿಲಾಸಂಪುಂತ್ರಂ
 ಶಾವಣಿಂಬಂವಣಿತ್ತಿಂಭಿತಮಾಂ ಮಿಣಿ.

ವೆಂಂಸ್ತು ಸಿಸ್ಯವಿಲೆ ವಂತಿರಮಂಲ ತಹಿತಿ.
 ವಾಗಿತಕಾಯರಂತಿರಾಯ ವೆಣಿಗರವೋಲೆಯಾಯಂ,
 ಕಾರಂತತಗಿಂಬಾಯಪ್ರತಶ್ರಂಶಾಂತಿವಿತ
 ಶಾವಣಿತತಂಪೋದಿ ಪಂಣತ್ತಿಪೋಲೆಯಾಯಂ,

രാജാവുംഡിച്ചുതു നിന്തു മുഴിന്തെ വേഷം
കൈവിട്ടു കൂടിയ ഇനാവലിപ്പോലെയായും,
പുവെള്ളിലാവൊളി പുരണ്ടങ്ങവെണ്ണ പുണ്ടം
ചിന്നിച്ചുമത്തെ ചെറുകാരുകളുമ്പിച്ചു.
(യുമകം)

സ്പാദാവികം മദമിരട്ടി വള്ളത്തിടന്ന
'ചന്ദ്രപ്രഭാരസ'മക്കരുതു ചൊല്ലത്തിയപ്പോൾ
പണ്ണേ കിടന്ന പതരികാരയോടടിച്ചു
കൂത്തനംട്ടമംബുധി കവിത്തെലരിക്കുളിച്ചു.

പാടേപരന്ന പൊട്ടിവെണ്ണെലം നിലാവു
തട്ടിത്തിള്ളി മറിയുന്നതു കണ്ണവെക്കിൽ
അഗ്രംവിക്രിയകളാലുടന്നൽഗമിച്ചു
വെള്ളിത്തടാകമത്തു എത്തനമെന്ന തോന്നം.

11

ഉ ശ്വേതകാണ്ടല്ലവന്തു വലഞ്ഞംപോയ—
മിപ്പോഴിതാ കലകളൊരുത്തയങ്ങനു ചന്ദ്രൻ;
കാലം മൃഥപ്പുടക്കിപ്പേവനമീവിയതി—
ലുണാക്കമർബംക്ഷളിങ്ങുന്നതിയും കുമത്തിൽ.

12

അരുള്ളും ഗ്രഹസ്ഥവടിവാന്നാംരക്ഷതനായ,—
ഭാവാണ്യുംചേരവി മുനിശപരപ്പുത്തിയായും,
കാഷായിതാംബുരത്തെയത്തരസാ ചവടിഞ്ഞും
ചന്ദ്രൻ ക്രൂഹത്തിലെമ്മതാത്മകനായ്ക്കിഞ്ഞു.

13

ചന്ദ്രന്റെ രഘീകളുംയാന്വയന്നോട് ചേന്ന
മിന്നനു, താഴുവരയിലായിങ്ങളിന്റെ വാസം;
വേണ്ടുന്നപോലെ മൃഥപോഷമരിഞ്ഞു ഒഴിവം
ചേയ്യനാമട്ടവരവക്കിടമേകിട്ടും.

14

ಅರು ಕಾಂಡವೀಮಿಯಿಲಲಹಸ್ಯತನಂಪ್ರಕಾಂಡ-
ಮೋರೋಣಂಗಂಕುಮರದಿಶ್ವಯುರಾಜಿ ಮಿಂಗಿ
ರಂಜಂವುತನೆ ವರವುಗೊಹಿ ವಚಿಕ್ಷ ನಿಷ್ಟ್ರಂ
ರಹಸ್ಯಾಭೇದಗ್ರಾಹಕ ಪೆರಿಗುಹಂಕಣಪಿಂಬಾಲೆ.

15 ✓

ಹಂತ್ರಂ ಕಳ್ಳಿಶ್ವಿಷ್ಠಿಕಮಂಬುಯಿ, ಗಳ್ಳಿ ಇಳ್ಳಿ-
ಪ್ರವೆಣಂಪೊಲೆ ಪೊಶಿಷ್ಯಂ ನಿಲಂವೆಷಿಶ್ವಂ,
ನೀರೆಹಿಷ್ಪಂಗ ಹೆಡುಕಾರಿಗಿರೆಯಣ್ಣ ವೆಣ್ಣ?
ಸಂಘರ್ಷಂ ಸಂಘರ್ಷಂ ಸಂಘರ್ಷಂ.

III

1

ವಿಖಿತಂಗಂಂಣ್ಣಂ ವಿಯಿಷ್ಟಂತ್ರಕವೀಕ್ಷಣಂ-
ಇಂಕಾಂಡಂಗಂಗತಣ್ಣಂ ಕಷ್ಣಪರೀಕ್ಷಣಂಪರಂ
ವಿಷ್ಟಂತ್ರಪ್ರಯಾಗಮಿವಯಾಲ್ಪಮಹಿಂಣಂ
ಜ್ಞಾತಿಷ್ಪಂತ್ರಮಿತಂಗಂವಿಲಂಜಂಪಲಿಷ್ಟ್ರು.

2

ವಿಭ್ರಮಾಂತಿಕಂತಾವಿಲೆಂದು ವಿಡಂ ಮಿಗಂ
ಪೊನ್ನಾವಲಪಕ್ಕಣ್ಣಮಹೋರಹಂಹಾಲಪೋಲ
ಉನ್ನಿತ್ತಮಾಂತಿಯುಗಣತಿಲೆಂಬಾರೋನಾಮೋರೋ
ಚಾರ್ಜಾಕ್ಕಂಧ್ಯಾಜ್ಯಗೋಳ್ಳಿಕಮಾಯಿರಿಕಾಂ.

3

ಅತಂಕಿಯಮಾಯ ಗತಿಂಕಾಣ್ಡ ಮಂಷ್ಟಿರೋಂ
ತತ್ತಾವಿಭಾವಂಗಿತಿಷ್ವವ ತಿಗಾವೇಣಿ,
ಸಂಘೇಷರಪ್ರಾಯಿತಕ್ಕಿತಕಂಬಮಾಕ್ಕಾ-
ಮಿಕಾಣಾಂತಿಗತಮಹಣ್ಣುಕಳ್ಳೆಕಡೆಂ.

4

ಕೀರ್ಣಿಷ್ಪಾಂತಾವಂಪಾಲ ಇಯಂ ಶರೀರಂ
ಕೆಕವಿಂದು ಸ್ವಂತಿಂತಾಲಾತಿಯ ಪೂರ್ವಾಂಶಂ
ಮೆಲೋಂತಾಯಂತಾತಿಯಿತಿಂತಾಯಿಸ್ತ್ವಿತ್ತಿಂ-
ಂಪಾಕಂಪಾಂತಿಯಾಂತಿಕಿತಾಯಿರಿಕಾಂ.

5

ଅନ୍ତେଷ୍ଟକାଲୀଶ୍ଵରଗନ୍ଧୁଲ୍ପରମନନ୍ଦମାତ୍ରୀ
ଶ୍ରୀହଂଶୁଲୋଣ୍ୟମୋତ୍ତଳାଶାମତ୍ତିଷ୍ଠ ନୋକି
ନୋଟ୍ରତିନେବାତତ ଚିଚ କଷ୍ଟକଷ୍ଟେ ତତରତତ୍ତ୍ଵ
ନୀଲାଙ୍ଘବେଳେପରି ନିରତିଯତାଯିରିକାହା.

6

ସଷ୍ଟୁଷ୍ଟିମାରିବ, ରଙ୍ଗସତିଯାଣେନିତ, ରେଣ୍ଟ-
ତାତିଗ୍ରୁହତିକ, ଛିତ, ପ୍ରତ୍ୱ ପେଟନେବା
ପେରିଥ୍ବ ନାହବରେ ପେରୁତିରିଷ୍ଟୁଃତାନେତା
ଯୁଦ୍ଧିଷ୍ଠିରୁଷକଷ୍ଟିବରିତ ପିରିଷ୍ଟିଥିବା!

7

ଅରହାମନବିଷ୍ଣୁ ପରାତ୍ମବନ୍ଦୁଯନ୍ତୁଲା
ମାନଂ ପିରାତେ ପୁଅରାନ୍ ପଣ୍ଣିବ୍ୟାନାହୁଣ୍ଟୁ
ତାରାକଥଂବୁମିତ୍ର ପୁରୁଷତରୁ ଶକ୍ତି-
ପୋରାନ୍ତବକ୍ଷିତ୍ର ପରାଂ ନିଯମପୁକାରଂ.

എതെക്കിലും പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം, യലക്കു-
വക്ഷീവിഭാസവിഭവ ത്വിനു പാതുമായി,
അക്ഷാമധ്യാമമഹിംഘാനാത്മാം വിശാല-
നക്ഷത്രലോകമഹപരിപ്പൂർത്തമല്ല
നനം.

ഉന്നിതക്കേരു, പരിലഭ്യുണ്ടായപ്രസംഗം,
സന്നാലഗ്രിഷ്ടതി, സമുദ്രകവിപ്രകാശം,
ശംസ്രാംസംരഗതി, സംയുജനാനന്ത്രം
നക്ഷത്രമണ്ഡലപാലയമരു കേമം!

സുഞ്ചൻ കൊട്ടാര കരശകതിനിമിത്തമല്ല-
മോജസ്സുമാക്കളിക്കമാന്നുള്ളമിന്ത്യലോകം
കീഴേക്കിടന്നിരക്കിരുത്തു തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്;
ജംഗ്രത്തിനൊത്ത തുണഞ്ഞിന്നയമത്പരമല്ലോ

താരാക്കണംവമിതു താഴോന്നു, തുയൻ്തിരു—
തിനെന്നു ഹന്ത! കരതിക്കവിചുംഗവനാർ
താരംധിനാഹകത ചരും നൽകിയില്ലോ;
കൃത്യതു നില്പിലറിയാൻ കഴിഞ്ഞ യമാന്ത്രം.

IV

1

എന്നാൽ സമാപ്തിമഹാസ്വാട വിശ്വാസം
നന്നായ ഗ്രഹിച്ച പരിശായന ചെങ്കുടിക വ
ഇനിന്നതിനുതന്നെന്ന തിരിച്ചുംപും
നന്ന പ്രായാസ; മറിവുള്ളവയം ചുജക്കാം.

2

അമിത്യനോ ധരണിഡയാ ഗതി ചെങ്കുതെനു
വാദിച്ച വാദം മഴ പൊഴിപ്പുതെഴുപ്പുമന്നാൽ,
വാദത്തിനാത്തൊരു പരീക്ഷ കഴിച്ച കാഞ്ഞം
സംഖ്യകരയന്നതു നമ്മകൾ തന്ത്രങ്ങളില്ലോ.

എന്തെങ്കിലുമല്ലെന്ന മനസ്സിലുണ്ടാലി?—
എങ്ങിനേരംനീരു കരവെവേംസാക്കി വിഹരം?
എങ്ങളുടെ മഹിഷി? ഒരു രസാനസാഫി—
സംഗ്രിതയന്ത്രഗളിൽത്തചാരഗാനം!

കനം. തിരിച്ചറിയവനെ, ഏതാട്ടവിനേതാ—
രോന്നം കമിക്കകയുമില്ല, കമിച്ചവേക്കിൽ
എല്ലാമസത്രു, മിത്രമണ്ണതുമല്ല സത്രു—
മെന്നോടു; മിഞ്ചിലൊ മംഞ്ഞകളുണ്ണ തതപം.

കനശ്ശിതാനം, തിന നാശവുമി, ല്ലേതാട
ചേരൻ്നാമുണ്ടാക മഹത്തരശക്തി നിൽപ്പ്.
സത്താകമാ വലിയ ശക്തി സമസ്യലോക—
വിത്താ, സ്ഥിതി പ്രകൃതിയാൽ കുതമിപ്പുവെങ്കം.

ഒരു വന്നെഴും പ്രകൃതിയിൽ പ്രമാം വികാര-
മോക്ഷാരമാം പരിചരായരസാനമേയും
അതുകാണ, മുഴി, ജല, മണി, മരങ്ങളിലെ
രാധാരമത്തുകരം പരമപ്പില്ല.

സ്വജ്ഞിസ്ഥിതിപ്രായകാരണങ്ങേമകതതപം
പ്രജ്ഞിപ്പേട്ടന്തിനാ വേണ്ട നിംബാനമായും,
ഇംഗ്ലീഷ് മുത്തികളില്ലത്തെമ്മായുംമെന്നു-
മെല്ലായിട്ടുമിരുത്തി തിന്തി നിംബത്തിരിപ്പു.

ജ്ഞാതിർഭവത്തില്ലെങ്കാണിതാഽ-
സാഹിത്രഗീതകലകൾക്കും വരുത്തി;
നേരംയുദ്ധിത്വരമുള്ളസ്പരശാളുമേളു-
ജീവാത്മജീവിതസുവത്തെ വള്ളത്തിട്ടനാ.

നാളി, കൂട്ടം, മാസ, മുത്ത്, വസ്ത്രമെന്നിവരാൽ
കാലയുവസ്ഥിതി മറയ്ക്കു ചെയ്യിതിക്കൽ
സസ്യാദികർമ്മങ്ങൾ സമേക്കി ദിനാധിനാമ-
നോരായിരം കരമിന്നണി വിള്ളണിട്ടുണ്ട്.

10

“കനാമിതിപ്പുറ പരിഗാമവിശ്വാസമാണി-
ബുദ്ധാഖ്യ” എന്ന ചില പണ്ഡിതരുടുംപുള്ള;
ചേരും പഞ്ചപ്പുഴത്തിൽ പരിഗാമരീതി
സുജീച്ചവിശ്വാസമാണോ.

11

അരങ്ങോടു വോകിലതിപ്പിലും, തിരാക്കവോടു-
മനോപശംനാത്തിനായ മംസ്യവുമിലും തൈലം;
ഉംഗിക്കയോ വലിക്ക കുർഖടമാണാ; പിന്നന-
യാകാമതൊക്കെ; വിംമിക്കകയംണാ ഭേദം.

V

1

ହୁଅରଣ୍ଡାଂ ଚିନ୍ତଚେତ୍ତୁଂ, ନିକପମଶଗଙ୍ଗା-
ଭୋଗମିଷ୍ଟିଛୁକୋଣ୍ଡାଂ,
ପୁଅନ୍ତୁଂ ବେଣ୍ଣିଲାଵେଠିତୁଳିକିଯ ପୁଷ୍ଟିକଂ
ପୁଣ୍ଡମେକଂକିଯାଇ
ଲାବଣ୍ୟକୋତ୍ତଲଜ୍ଜାଂ ଜଲଯିଷୁଟ କର-
ଜ୍ଞ୍ଯକୀଲ୍ପଂ ଚେରଦ୍ଧାରଂ
ଜୀବନ୍ତକତରୀକଳାକ୍ଷେତ୍ରିତବିଷୟବିକା-
ରାତିକିଯାଏ ନିରାପୋଯେନ.

2

ଦୁନ୍ତିର୍କୋତ୍ତାନ୍ତିରନ୍ତୁଂ ଜଲଗିଯି, ଦୁଃଖିଲେ
ଚାନ୍ତରାରାସମ୍ରଦନଂ
ଚିନ୍ତିକାଳାଂ ନଭୋମଣ୍ୟଲ, ମତିର ନା-
କିଜ୍ଞାପିକିତା ଚାନ୍ଦି,
ଦୁନ୍ତିର୍କୁଷେଷ୍ଟଶ୍ରୀଷ୍ଟିକୁମରହାର କରି-
କିମା ବନ୍ଧୁକାତ୍ତୁଲ୍ପା-
ମମାନିଶ୍ଚାହନୀ! କାଳରକେକରାହୁିତାଲମ୍ବନ-
ବୁଲ୍ଲି ନିରକିମାତାବୋଂ?

‘ക്ഷേവം മിച്ചുപ്പുവാഴം, മനജസ്സുലമോം
പെണ്ണയഷ്ടംതന്നെ സാക്ഷാത്
കൈവല്ലുസ്ഥാന’മെന്നിങ്ങിനെ കരതി മരി—
ചുമ്പരന്നുവിട്ടേന്നാർ
തീവണിപ്പാത, കമ്പിപ്പണി, പുതിയ വിമാ—
നദ്ദേശ്വരേന്നുവമോരോ—
ബാവത്തിൽ പെണ്ണയഷ്ടത്തിനുഹമിമരൈ മഹിയിൽ
കണ്ണുകൊണ്ടാടിട്ടുണ്ട്.

ശ്രൂത്രാസം നേരിടാത്തവ്യവസിതി കലങ്ങം
വിശ്രായത്രം പ്രപൂത്തി—
പ്രത്രാവുത്തിപ്രമാണപ്പട്ടി തിരിയവതി—
നാളു സൃത്രംനൈജുല്ലം
കൂത്രുത്തിൽ ചേത്തു പിന്നെ പ്രകൃതിനിയമി—
ദേവപ്പുട്ടത്തിന്റുംരിക്കം
സത്താമാത്രാന്തരം സാക്ഷാത്‌മഹിമയിവർ ധരി—
ക്കാത്തത്തസ്യത്പമല്ലോ.

ഖുമട്ടിൽ പുനിലംപ്പുവെണി വിതരി വിള-
ഞ്ചന വെൺതികളിൽ, വി-
ന്നോക്കേചുറുന്ന താരാഗണവു, മരജവം
പുണ്ട് വീയുന്ന കാരഡം,
കല്ലുലതകല്ലിനാലേ പട്ടപടമരടി-
കഴന വാരംശിതാനം
ചൊല്ലിടന്നു സദ്യപേരമഹിമ പുക- //
അന്താന്നല്ലെയകിൽ.

വീയം കാരോറു പട്ടക്കാടികളിലുകവേ
മമ്മരം പുണ്ടതെന്തെനിൻ-
തയ്യം തന്നെചുമരേംതയവനെ നിന-
ചുറംമരും ഒപിപ്പു;
ചങ്ങളത്തൻ പക്ഷനാളിത്തൊട്ട കിളികളിൽ
ഡേശിയംമ്മാറു ശാനം
ചൊയ്യന്തു; പാത്രക്കണ്ടിടക്കിലതുമവിട-
തേക്കണിച്ചുംയിരിക്കും.

പാരാവാരം കരേറിക്കരകൾ മുഴവനം
 മക്കിട്ടാത്തതെന്തോ? താരാപുന്നങ്ങൾ തമ്മിൽ സ്വയമ്മരസി മറി-
 തതരു വീഴാത്തതെന്തോ?
 കൊരായാരാത്തതുനോക്കിട്ടു മദമിയലും
 മത്തുരേ! നിങ്ങളെന്നും—
 ലാരാൽ കണക്കുമല്ലാറിന്നുപാഠിക്കി-
 ഞുന്ന വിശ്വേഷാത്രവം.

എന്ന പിന്നെയുമക്കണ്ണല—
 തെരാനൗള്ളട്ടി നിങ്ങപിച്ചു നിൽക്കവേ-
 ചറുന്നുമയമാൻ, ഭോപ്പുരൻ
 വനാഡിച്ചു ക്രവനം തെളിത്തുന്തേ.

